

Arrest

nr. 266 269 van 5 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Namibische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANNEUVILLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 14 januari 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische partner.

Deze aanvraag resulteerde op 8 juli 2020 in een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten die echter, na beroep, door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd vernietigd bij arrest nr. 246 790 van 23 december 2020.

Met de thans bestreden beslissing wordt opnieuw geoordeeld over de aanvraag van 14 januari 2020. De aanvraag wordt geweigerd, op grond van de volgende motieven:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.01.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

*Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van wettelijk geregistreeerde partner van de heer D. P., D.E.A. (RR *) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, van de wet van 15.12.1980.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdwtintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende bewijzen van bestaansmiddelen voorgelegd:

- *Attest arbeidsongeschiktheid 66% dd 9/04/2019 (vanaf 16/06/2014) en invalide verklaring uitgaande van Bond Moyson dd 3/09/2019 (van 16/06/2015 tot 31/10/2024)*
- *Overzicht van uitkering van 1/01/2019 tot 31/03/2020 van gemiddelde 1100€;*

Betreffende deze aanvraag werd reeds eerder een beslissing genomen op 8.07.2020, echter deze werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23.12.2020. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Naar aanleiding van het arrest werd bijkomende informatie opgevraagd om de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid beter te kunnen voeren. Dientengevolge werden de volgende documenten nog toegevoegd aan het dossier:

- *Bewijs van invaliditeit van de referentiepersoon ter waarde van 1150.73 euro per maand*
- *Bewijs van apotheekkosten van de referentiepersoon ter waarde van 177.73 euro eigen opleg voor het jaar 2020, bewijs van apotheekkosten van de vader van de referentiepersoon ter waarde van 488.48 € voor het jaar 2020 (eigen opleg)*
- *Bewijs van bijkomende toeslagen die de vader van de referentiepersoon geniet nl. 130 euro zorgbudget als zorgbehoevende/mantel- en thuiszorg per maand, voordien was dat zorgverzekering niet residentiële zorg en 411 euro/maand hulp aan bejaarden, huidige benaming zorgbudget ouderen met zorgnood.*
- *Rapport EBP-simulatie en een drietal foto's van de woning*
- *Schoolfacturen van M. M. van trimester 1, 2 en 3 2020*
- *Een toelichtende brief van de advocaat van betrokkene*

Uit het geheel van de documenten blijkt dat de referentiepersoon sedert 2014 invaliditeitsuitkeringen ontvangt. Deze uitkering bedraagt intussen 1150.73 € per maand. Dit is dus geen 120% van het leefloon. De bestaansmiddelenvoorwaarde van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is niet voldaan.

Het bewijs van de inkomsten/bestaansmiddelen van betrokkene zelf, namelijk arbeidscontract en loonfiches zoals bij de aanvankelijke aanvraag voorgelegd, kunnen niet in overweging worden genomen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het is immers de Belgische referentiepersoon zelf die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij hem kan voegen (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoeftetechnische noodzakelijk.

*Uit de toelichtende brief van de raadsman van betrokkene blijkt dat de referentiepersoon geen woonkost heeft, gezien hij de woning gekregen heeft van zijn inwonende vader, de heer D.P.A. (RR *). De schenkingsakte werd eveneens toegevoegd aan het dossier. Uit de schenkingsakte blijkt dat de woning werd geschonken aan de referentiepersoon en zijn zus. Mijnheer D.P.A. betaalt ook een aantal van de vaste kosten zoals gas en elektriciteit (contract met Lampiris), water (contract met Farys), internet en TV (contract met Proximus) overeenkomstig de brief van de advocate. Eveneens de verzekering van de woning waarin betrokkenen ook wonen wordt betaald door de heer A.D.P. (verzekeringscontract bij D.V.V.).*

Ter staving daarvan werden een aantal facturen voorgelegd die inderdaad op naam staan van de heer D.P.A.. Op zich is daarmee eigenlijk niet bewezen dat mijnheer A. D.P. die facturen allemaal betaald, het is niet omdat ze op zijn naam staan dat hij ze ook effectief allemaal zelf vereffend. Echter, voor zover wij aannemen dat dit werkelijk het geval is dient toch nog één en ander bij de facturen te worden opgemerkt. Zo beschikken wij slechts over de voorschotfacturen betreffende de nutsvoorzieningen, niets sluit uit dat bij de jaarlijkse afrekening nog een aanzienlijk deel van de daadwerkelijke kost moet bijbetaald worden. In die zin hebben wij dus aan de hand van de tussentijdse voorschotfacturen geen zicht op de daadwerkelijke kosten.

De heer D.D.P. heeft een wagen doch hiervoor is geen autolening lopende. (zie laatste aanslagbiljet verkeersbelasting en autoverzekering via Belfius op naam van de heer D.D.P..) In de brief is ook opgenomen dat de referentiepersoon geen medische kosten heeft en betrokkene ook een inkomen heeft. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat met het inkomen van betrokkene zelf geen rekening mag gehouden worden. Art. 40ter laat daar geen twijfel over bestaan, het is wel degelijk de bedoeling dat de Belgische referentiepersoon voldoende bestaansmiddelen heeft om te kunnen instaan voor het levensonderhoud van betrokkene en haar kind. Deze maatregel is in het leven geroepen ter bescherming van zowel de levenskwaliteit van de Belg zelf als van de gezinsleden, om te voorkomen dat beiden in de armoede zouden terechtkomen en/of in een situatie van uitbuiting.

Er kan uiteraard wel rekening gehouden worden met het feit dat de referentiepersoon geen huur of pacht moet betalen en een deel van de vaste kosten door de inwonende vader worden betaald. Daarbij dient evenwel opgemerkt te worden dat ook een eigendom die afbetaald is, geld blijft kosten. In de vernietigde beslissing werd er gesteld dat onderhoud van een woning kon gelijkgesteld worden met een kleine huurlast, de RVV vond deze overweging te speculatief, waarop wij bijkomende informatie vroegen aan betrokkene om te kunnen inschatten wat de staat is van de woning en hoeveel de woningkost dus heden bedraagt. Om dit te staven ontvingen wij drie foto's van de woning en een simulatie van EBP. De advocate stelde eveneens in het begeleidend schrijven dat de woning voorzien is van nieuwe ramen. Dat blijkt inderdaad uit de foto's. Verder ziet de woning er in de huidige staat wel degelijk (voor zover drie foto's dit toestaan uiteraard) bewoonbaar uit. Echter de EBP-simulatie biedt onvoldoende inzicht in de staat van de woning om ertoe te kunnen besluiten welke kosten deze mensen hebben aan het onderhoud van de woning. Vooreerst betreft de simulatie slechts een verklaring op eer. Het is niet duidelijk wie de simulatie heeft gemaakt en op basis van welke informatie, het gesolliciteerd karakter van de simulatie kan niet worden uitgesloten. Alles wijst er op dat de simulatie niet waarheidsgetrouw is, daar waar de advocate enkel spreekt over nieuwe ramen, blijkt de woning volgens de simulatie voorzien te zijn van een condensatieketel, vloerverwarming en een ventilatiesysteem D, bovendien zou de gehele woning voorzien zijn van Pur isolatie, zowel de buitenmuur, het platte dak, de vloer zou geïsoleerd zijn, alsook de kelder. Het is niet geloofwaardig dat als de woning een dergelijke grondige renovatie zou ondergaan hebben deze verbouwingen onvermeld zouden zijn gebleven in de brief van de advocate die wel de plaatsing van de nieuwe ramen vermeldt. Bovendien is een dergelijk verregaande renovatie niet in overeenstemming met de voorgelegde foto's van bvb een gedeelte van het dak van de woning. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft uiteraard geen bouwdeskundige in dienst, enkel gezond verstand. Een woning die dateert van eind jaren 50 beschikt niet over een condensatieketel, vloerverwarming, een

ventilatiesysteem D, Pur isolatie overal, zonder dat daar recentelijk een uitgebreide renovatie heeft plaats gevonden.

Verder dient opgemerkt te worden dat de heer D.P.A. al van hoge leeftijd is. Dat hij heden in allerlei kosten kan bijdragen en die officieel op zijn naam heeft staan is uiteraard aangenaam om de kosten te delen. De vraag is alleen hoelang mijnheer daar nog toe in staat zal zijn. Uit de voorgelegde informatie over de toeslagen die mijnheer geniet, blijkt alvast dat hij wel degelijk sociale bijstand geniet om al zijn kosten te kunnen dekken. Zowel het zorgbudget ouderen met zorgnood, als zorgbudget als zorgbehoevende/mantel- en thuiszorg betreffende sociale bijstand. Op zich is daar uiteraard niets mis mee dat mijnheer D. P. deze bijstand kan ontvangen. Het moet zijn dat de nood daartoe bestaat. Het is echter wel een probleem dat dit geld wordt aangewend om de kosten te betalen van de woning/nutsvoorzieningen van betrokkene en haar samenwonende partner. Dit maakt dat betrokkene heden reeds ten laste valt van de openbare overheden van België. Terwijl het onderzoek betreffende de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid net zou moeten gaan over met hoeveel bestaansmiddelen betrokkene en de referentiepersoon wel degelijk kunnen toekomen, in afwijking van de 120% van het leefloon voor een persoon ten laste ZONDER ten laste te vallen van de Belgische overheden.

Wat betreft de medische kosten blijkt het inderdaad nogal mee te vallen, onder voorbehoud dat de voorgelegde overzichten exhaustief zijn.

Ten slotte wat betreft de schoolfacturen van de tienerzoon van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat de voorgelegde schoolfacturen niet als representatief kunnen worden beschouwd. De twee voorbije schooljaren waren heel bijzondere schooljaren gezien de Covid-pandemie. De jongeren zijn aanzienlijk minder kunnen naar school gaan, wat uiteraard de schoolfactuur heeft gedrukt. De volledigheid van de schoolacturen wordt eveneens betwist. De jongen is een tiener en volgt dus middelbaar onderwijs, desalniettemin is er niets terug te vinden over schoolboeken die werden aangekocht aan het begin van het jaar of desgevallend reeds op het einde van het vorige schooljaar. Het lijkt er op alsof deze informatie werd achtergehouden. Dit alles onafgezien van het feit dat schoolacturen uiteraard slechts een deel uitmaken van de totale kost van een tienerjongen. Betreffende alle andere kosten werd helemaal niets voorgelegd.

Gezien er onvoldoende transparantie is, aan de hand van de voorgelegde stukken, betreffende de werkelijke kosten van dit gezin, kan de behoefteanalyse niet naar behoren worden gevoerd. Er kan niet worden uitgerekend hoeveel deze mensen gemiddeld maandelijks spenderen met hun gezin.

Gezien de specifieke situatie van dit gezin, nl. de inwonende hoogbejaarde vader (die nu nog kan bijdragen in de kosten), de invaliditeit van de referentiepersoon, zijn leeftijd, het feit dat mevrouw ook nog vergezeld is door een tienerzoon, meent de Dienst Vreemdelingenzaken dat de referentiepersoon wel degelijk over 120% van het leefloon zou moeten beschikken om voldoende in het levensonderhoud van alle gezinsleden te kunnen voorzien.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd.

De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van artikel 42, §1, tweede lid en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiverings- het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Verzoekster doet in dit dossier de volgende vaststellingen:

Artikel 40ter §2 tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet stelt als voorwaarde inzake het inkomen van de Belgische referentiepersoon dat deze bij de aanvraag gezinshereniging moet bewijzen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. De wetgever neemt aan dat aan die voorwaarde voldaan is indien de referentiepersoon beschikt over een inkomen dat ten minste gelijk is aan 120% van leefloon. Is het inkomen regelmatig en stabiel maar niet gelijk aan 120% leefloon, dan dient cf. artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse uitgevoerd te worden.

Artikel 42, § 1, tweede lid luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1 niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”

In voorliggende zaak wordt vastgesteld dat de heer D. D. P., de referentiepersoon overeen stabiel en regelmatig inkomen beschikt van gemiddeld 1.150,00 euro per maand uit invaliditeit. Dit betreft geen 120% van het leefloon. Verweerder vermeldt in de bestreden beslissing dat de maatregel van 120% leefloon net in het leven geroepen is ter bescherming van zowel de levenskwaliteit van de Belg zelf als van de gezinsleden, om te voorkomen dat beiden in de armoede zouden terechtkomen en/of in een situatie van uitbuiting.

Verzoekster, de duurzame levenspartner van de referentiepersoon beschikt over een stabiel en regelmatig maandelijks netto-inkomen ten belope van 1.660,71 euro. Dit blijkt uit de loonfiches en arbeidscontract die verzoekster op 10 april 2020 overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster en de referentiepersoon beschikken derhalve over een gezamenlijk nettogezinsinkomen ten belope van 2.768,31 euro. Dit kan niet ontkend worden. De duurzame partner van verzoekster, de heer D.D.P. spaart maandelijks ongeveer 500 euro per maand, (stuk 2) Het is duidelijk dat het gezin niet in armoede leeft!

Verzoekster heeft getracht de bescheiden over te maken betreffende de woning zoals gevraagd doch dient vast te stellen dat verweerder deze nog steeds niet voldoende acht. De woning waarin ze woont bevindt zich in goede staat. Verweerder mag steeds langskomen om dit te verifiëren of kan steeds de wijkagent langsturen om één en ander te verifiëren. Haar partner spaart maandelijks ongeveer 500 euro. Dit is ruimschots voldoende om eventuele kosten aan de woning op te vangen indien men rekening houdt met de redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nummer 246 790 van 23.12.2020) dat het onderhoud van een woning kan gelijkgesteld worden met een kleine huurlast.

Verweerder maakt zich schuldig aan veronderstellingen, doch men kan toch niet ontkennen dat verzoekster en haar partner maandelijks samen een netto-inkomen hebben ten belope van 2.768,31 euro. Het is duidelijk dat het gezin niet in armoede zal terechtkomen. Indien dit de vrees is van verweerder dient men ook de situatie in concreto te beoordelen.

Thans wordt in de bestreden beslissing gevraagd naar het inkomen van de bejaarde stiefvader van verzoekster, doch nooit werd eerder hierover info opgevraagd. Dit is ook normaal omdat de procedure gezinshereniging niet gevraagd wordt in functie van de stiefvader. Indien verweerder meent dat geen rekening kan houden met de inkomsten van verzoekster zelf, lijkt het nogal ver gezocht dat ze wel dient rekening te houden met de inkomsten van de stiefvader omdat hij de kosten van o.a. gas, water en elektriciteit betaald.

Verweerder meent eveneens dat verzoekster facturen van de school van haar zoon zou achterhouden omdat op de overgemaakte facturen de kosten van de boeken niet zouden vermeld worden. Niets is minder waar. De zoon van verzoekster verblijft in een OKAN klas. Dit staat duidelijk vermeld op de overgemaakte facturen. Een Okan klas is onthaalonderwijs voor anderstalige kinderen.¹ De zoon van verzoekster volgt derhalve niet gewoon middelbaar onderwijs zoals verweerder meent, doch onthaalonderwijs waarop de nadruk vooreerst op taalonderwijs komt te liggen. Op de facturen is duidelijk het cursusmateriaal vermeldt. De facturen vermelden drukwerk, kopieën en boeken. Er worden helemaal geen facturen achtergehouden zoals verweerder meent en deze stelling wordt eveneens door niets gestaafd.

Eveneens meent verweerder dat er geen andere kosten worden voorgelegd betreffende de kosten van het kind. Over welke kosten hadden zij dan nog vragen? Boodschappen in de winkel voor eten bv. koopt men niet apart voor een kind. Wenst verzoekster de kasticketjes van kleding die ze voor haar zoon gekocht heeft? Verweerder vroeg in diens schrijven van 4 januari 2021 in algemene bewoordingen: "Tenslotte wat de kosten van de tienerzoon betreft, mogen eveneens alle nuttige stukken worden voorgelegd".

Verzoekster bezorgde verweerder de schoolfacturen van haar zoon. Mevrouw kan verweerder geen apart overzicht en facturen geven van o.a. het eten en kleding die ze koopt voor haar zoon.

Verweerder meent nog steeds dat ze geen behoefteanalyse kan uitvoeren ondanks alle gegevens omtrent de kosten (gas, water, elektriciteit, verzekeringen enz..) die werden overgemaakt.

Thans wordt er gemeld dat er geen verdere eindrekeningen werden toegevoegd van gas, water en elektriciteit, doch verweerder heeft dit eveneens niet gevraagd in diens schrijven van 4 januari 2021. Indien verweerder meende dat eveneens op dit punt er onduidelijkheden waren, diende verweerder deze stukken dan ook op te vragen doch heeft nagelaten dit te doen. Voor de goede orde voegt verzoekster de stukken in bijlage waaruit blijkt dat er niet nog een aanzienlijk deel dient bij betaald te worden zoals verweerder suggereerde, doch eerder nog dient teruggetrokken te worden aangezien de betaalde voorschotten ruim voldoende waren, (stuk 3-4-5)

Omdat het inkomen van de referentiepersoon geen 120% van het leefloon bedraagt, werden er bij de aanvraag tal van bewijsstukken overgemaakt die aantonen dat heel wat kosten niet moeten gedragen worden door de referentiepersoon, de heer D.D.P. maar dat die ten laste worden genomen door zijn vader, de heer A.D.P. m.n. kosten voor gas, elektriciteit, water, internet en TV, verzekering van de woning waarvan de naakte eigendom trouwens geschonken is aan de referentiepersoon waardoor hij ook geen huurlast heeft.

Verweerder heeft echter nagelaten deze kosten te kwantificeren, wat nochtans kon op basis van de overgemaakte stukken, maar beperkt er zich toe te stellen dat er geen jaarafrekeningen worden voorgelegd van gas, water en elektriciteit, doch deze ook niet opgevraagd heeft in diens schrijven van 4 januari 2021. Indien verweerder meent dat deze nuttig waren voor diens beoordeling had verweerder deze dan ook dienen op te vragen bij verzoekster.

Artikel 42, § 1 in fine bepaalt namelijk als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Van een zorgvuldige overheid kan verwacht worden dat een behoefteanalyse in concrete gebeurt en deugdelijk en niet in algemene bewoordingen, noch in hypotheses.

Verweerder heeft de vrees dat verzoekster en de referentiepersoon in armoede gaan terechtkomen. Het gaat niet op dit te stellen in algemene bewoordingen zonder in concreto rekening te houden met hun werkelijk maandelijks inkomen.

Verzoekster verwijst hier eveneens naar een arrest gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 30.09.2016, nr. 175.674 dat als volgt bepaalt:

"Het komt de Raad ook kennelijk onredelijk voor waar de verwerende partij door enkel te verwijzen naar de gezinssamenstelling en het feit dat de echtgenote van de verzoekende partij invalide is, en dit zonder de kosten of behoeften van het gezin in rekening te brengen, besluit dat de Belgische partner minstens dient te beschikken over het referentiebedrag. "

Verweerder betwist niet dat volgende kosten niet moeten gedragen worden door de referentiepersoon:

- a. Woonkost
- b. Gas en elektriciteit – Lampiris
- c. Water – Farys
- d. Internet en RV – Proximus
- e. Verzekering van de woning - verzekeringscontract DW

Daarnaast wordt vastgesteld dat hoewel de heer D. D. P. een wagen heeft er geen een autolening lopende is en dat hij dus zoals gezegd, een normaal gezien belangrijke maandelijkse kost, nl. huurlast niet moet dragen omdat hij de woning gratis mag betrekken t.g.v. de schenking.

Uit voorliggende feitelijke gegevens blijkt duidelijk dat dit een aanzienlijke besparing op de kosten betekent voor de referentiepersoon, de heer D. D. P.. De heer D. D. P. kan maandelijks 500 euro sparen, (stuk 2)

Een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van 1.100 euro lijkt ons meer dan voldoende om o.a. eten, benzine en kleren te kopen en daarbovenop spaart de heer D. D. P. maandelijks toch een aanzienlijk bedrag dat ruim voldoende is om eventuele kosten aan de woning op te vangen.

Verweerder kon eveneens aan de wijkagent vragen om langs de woning waar verzoekster woont langs te gaan om info betreffende de staat van de woning in te winnen of via de gemeentelijke overheden.

Artikel 42, § 1 in fine bepaalt namelijk als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."
(eigen onderlijning)

Nog meer in casu heeft het gezin in concreto niet slechts 1.100,00 euro om o.a. eten en kleren te kopen, doch eveneens het maandelijks stabiel en regelmatig inkomen van verzoekster ten belope van 1.660,71 euro zoals aangetoond in het administratief dossier en dit dan nog naast het pensioen van de inwonende vader, de heer A.D.P.. Bij het uitvoeren van een behoeftenanalyse dient de Dienst Vreemdelingenzaken hier wel degelijk mee rekening te houden.

Ten overvloede, verweerder maakt geen afweging noch behoeftanalyse in concreto en blijft steken in algemene bewoordingen en vragen. Ten overvloede, indien er nog vragen waren diende deze gegevens verder opgevraagd te worden.

Bovendien heeft verzoekster een eigen inkomen en staat ze perfect in voor het onderhoud van haar minderjarige zoon. Bij het uitvoeren van een behoeftenanalyse diende verweerder hiermee rekening te houden aangezien artikel 42, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet spreekt over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Het inkomen van verzoekster die samenwoont met de referentiepersoon heeft een invloed op het feit om te bepalen of de referentiepersoon al dan niet ten laste zou vallen van de openbare overheden. Gelet op het inkomen van verzoekster, hoger van 120% van het leefloon is het duidelijk dat de referentiepersoon niet ten laste kan vallen van de openbare overheden aangezien hij samenwoont met een duurzame partner wiens inkomen hoger is dan 120% leefloon. De partner van verzoekster namelijk nooit een leefloon ontvangen van het OCMW aangezien haar inkomen hoger is dan 120% leefloon.

Verweerder concludeert op basis van bovenstaande non-argumenten dat "Gezien de specifieke situatie van dit gezin, nl. de inwonende hoogbejaarde vader (die nu nog kan bijdragen in de kosten), de invaliditeit van de referentiepersoon, zijn leeftijd, het feit dat mevrouw ook nog vergezeld is door een tienerzoon, meent de Dienst Vreemdelingenzaken dat de referentiepersoon wel degelijk over 120% van het leefloon zou moeten beschikken om voldoende in het levensonderhoud van alle gezinsleden te kunnen voorzien."

Een concrete en deugdelijke behoeftanalyse door verweerder blijft uit.

Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 stelt nadrukkelijk dat indien niet aan de toereikendheid van de inkomensvoorwaarde wordt voldaan dit niet noodzakelijk impliceert dan verzoekster geen verblijfsrecht zou mogen krijgen:

B. 10.7. Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1 °, op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van

zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

(zie ook arrest RvV d.d. 6.05.2020 nr 235 784 in deze zin)

Op basis van wat voorligt is er geen reden om de solvabiliteit van de heer D. D. P. in vraag te stellen die bovendien nog een aanzienlijk bedrag maandelijks kan sparen.

In de bestreden beslissing werden de voorliggende feitelijke gegevens niet op de juiste wijze weergegeven, niet correct beoordeeld en werd aldus op een onredelijke wijze tot het bestreden besluit gekomen.

De gegeven motivering is bijgevolg niet afdoende vermits zij noch duidelijk, noch juist, noch pertinent, noch concreet, noch precies, noch volledig is.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De beslissing werd niet op een zorgvuldige wijze voorbereid en berust op een foutieve interpretatie van feitelijke en wettelijke gegevens voorhanden in het dossier.

Besluit

De verwerende partij maakt zich met de bestreden beslissing van 25 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, betekend aan verzoekster op datum van 6 juli 2021, schuldig aan schending van art. 40ter §2, tweede lid, 1°, art. 42 §1, tweede lid en art. 62 van de vreemdelingenwet, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bijgevolg is dit middel ernstig."

2.2. Verzoekster diende een aanvraag in met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische partner, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Krachtens artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet de Belgische referentiepersoon beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat de Belgische referentiepersoon een invaliditeitsuitkering ontvangt die geen honderdtwintig procent bedraagt van het leefloon zodat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enerzijds, en dat met het inkomen van verzoekster zelf geen rekening kan worden gehouden omdat het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dit uitgangspunt is conform de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019) en het wordt niet betwist door verzoekster.

De verwerende partij is vervolgens overgegaan tot de behoefteanalyse, zoals dat krachtens artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is vereist. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verzoekster is van oordeel dat de verwerende bij het maken van de behoefteanalyse haar inkomsten ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten. Haar eigen inkomsten sluiten immers uit dat de referentiepersoon ten laste zou kunnen vallen van de openbare overheden, zo stelt zij.

Verzoekster kan hierin niet worden bijgetreden. Uit de bewoordingen van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een behoefteanalyse zich opdringt indien niet is voldaan aan het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van dezelfde wet. De behoefteanalyse die vervolgens moet worden gemaakt strekt ertoe na te gaan, niet of er nog andere bestaansmiddelen beschikbaar zijn buiten deze die zijn toegelaten krachtens artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° -dit zou deze bepaling en de invulling ervan krachtens het Grondwettelijk Hof volledig zinledig maken- , maar of er elementen zijn die toelaten ervan uit te gaan dat de referentiepersoon in het voorliggende geval geen honderd-twintig procent van het leefloon nodig heeft om het gezin te onderhouden. Zoals reeds werd gesteld kunnen verzoeksters eigen inkomsten niet in beschouwing worden genomen in het licht van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook niet onwettig of kennelijk onredelijk dat de verwerende partij verzoeksters eigen inkomsten niet in overweging neemt bij de behoefteanalyse.

Waar verzoekster zijdelings nog verwijst naar het pensioen van de vader van de referentiepersoon, moet erop worden gewezen dat uit niets blijkt dat zij dit pensioen als een component van het beschikbaar inkomen heeft aangebracht, nog daargelaten de vraag of dit mogelijk zou zijn.

De Raad stelt vast dat, om over te kunnen gaan tot de behoefteanalyse, de verwerende partij, via de burgemeester van de gemeente waar zij verblijft, de volgende brief aan verzoekster stuurde:

“Met betrekking tot het inschatten van de vaste en variabele kosten hadden wij graag door een onafhankelijke bron laten bevestigen wat de staat is van de woning die de referentiepersoon en zijn gezin betrekken. In het verleden werd er gezegd dat de referentiepersoon er gratis mocht inwonen. Voor zover dit nog steeds het geval is vernemen wij dit graag. Echter, de RVV erkent dat er ook wel kosten zijn aan een woning die afbetaald is, echter dit zou concreet moeten begroot worden. Misschien kan een EPC-verslag (inclusief aanbevelingen) hierover duidelijkheid brengen. Of een ander document naar keuze, opgesteld door een objectieve organisatie/instantie.

Wat betreft de medische kosten/kosten betreffende verzorging van zowel de referentiepersoon als zijn vader hadden wij graag eveneens meer concrete informatie ontvangen betreffende het laatste jaar. Wij denken daarbij bijvoorbeeld aan een overzicht van tussenkomsten door de mutualiteit. Eventueel kan ook het verslag van hulpbehoefte worden voorgelegd (puntensysteem) van de bevoegde dienst. De bewijsvoering is uiteraard vrij, maar dient op objectieve wijze te kunnen worden vastgesteld.

Tenslotte wat de kosten van de tienerzoon betreft, mogen eveneens alle nuttige stukken worden voorgelegd.

*Voor zover er nog andere nuttige elementen zouden zijn wat betreft de vaste en variabele kosten, of een wijziging tegenover de informatie die reeds in het dossier beschikbaar is, vernemen wij dit graag.
[...]*”

Daarop werden de in de bestreden beslissing opgesomde stukken neergelegd, met toelichting in een begeleidende brief van de raadvrouw van verzoekster.

Met betrekking tot de woning stelt de verwerende partij in eerste instantie vast dat een EPB-simulatie werd voorgelegd, maar dat dit slechts een verklaring op e.e.a. betreft, dat niet duidelijk is door wie ze werd opgesteld en op basis van welke informatie. Verzoekster stelt daar tegenover dat zij heeft getracht de

bescheiden over te maken zoals gevraagd, maar dient vast te stellen dat de verwerende partij dit nog steeds niet voldoende acht. Zij wijst erop dat de verwerende partij mag langskomen om één en ander te verifiëren of dat zij steeds de wijkagent kan sturen om dit te laten doen. Verzoekster gaat daarmee echter voorbij aan het feit dat in de hiervoor geciteerde brief werd gevraagd naar een verslag of een ander document opgesteld door een objectieve organisatie/instantie. Het stuk dat werd bijgebracht is een EPB-simulatie die werd aangemaakt op de website bouw-energie.be. Echter, uit niets blijkt dat de gegevens die werden ingebracht om tot het resultaat te komen meer zijn dan een verklaring op eer van verzoekster of een derde en in ieder geval blijkt niet dat deze gegevens werden vastgesteld door een objectieve organisatie of instantie, zoals de verwerende partij had gevraagd. Eén en ander klemmt des te meer nu verzoekster geen concreet antwoord formuleert op de concrete bedenkingen die de verwerende partij heeft geuit omtrent de gegevens die werden ingevuld om te komen tot de EPB-simulatie. Dat de verwerende partij zelf nieuwe acties zou moeten ondernemen om te komen tot een zicht op de reële staat van de woning, desgevallend via de wijkagent of de gemeentelijke overheden, kan niet worden bijgetreden: verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij en voor haar zou het niet al te moeilijk moeten zijn om objectieve bewijzen voor te leggen indien de renovaties –de nieuwe ramen buiten beschouwing gelaten- daadwerkelijk zouden hebben plaatsgevonden.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster, gelet op het voorgaande, niet aantoont dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat onvoldoende inzicht werd geboden op de staat van de woning om te kunnen besluiten welke kosten er nodig zijn voor het onderhoud ervan. Haar argument dat de referentiepersoon maandelijks 500 euro kan sparen brengt geen soelaas. Dit gegeven werd immers niet voorgelegd aan de verwerende partij.,
Bovendien moet worden gewezen op het hiernavolgende:

Wat betreft de kosten die door de vader van de referentiepersoon worden betaald (gas en elektriciteit, water, internet en tv en de woningverzekering) wordt in eerste instantie vastgesteld dat het niet is omdat ze op zijn naam staan dat hij ze ook allemaal betaalt. De verwerende partij acht deze bedenking echter niet determinerend, zo blijkt, want zij stelt verder dat voor zover wordt aangenomen dat de man daadwerkelijk alles betaalt, betreffende de nutsvoorzieningen slechts voorschotfacturen worden voorgelegd, en niets uitsluit dat bij de jaarlijkse afrekening nog een aanzienlijk deel moet worden bijbetaald. Er is ook hier dus geen zicht op de daadwerkelijke kosten, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld. Verder wordt ook nog gesteld dat de vader van de referentiepersoon van hoge leeftijd is en dat het de vraag is hoe lang hij nog in staat zal zijn om de kosten te delen, enerzijds, en dat hij door de toeslagen die hij geniet van de sociale bijstand gebruik maakt om de kosten te kunnen dekken, niet alleen voor zichzelf maar ook voor de referentiepersoon en verzoekster, wat maakt dat zij nu reeds ten laste vallen van de openbare overheden.

De Raad stelt vast dat verzoekster de bestreden beslissing verkeerd leest waar zij betoogt dat wordt gevraagd naar het inkomen van haar bejaarde “stiefvader” [lees: schoonvader]. Haar betoog dienaangaande vertrekt dan ook vanuit een fout uitgangspunt en is alleen al daarom niet dienstig.

Voorts stelt verzoekster dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld over de onduidelijkheden inzake de totale kosten van de nutsvoorzieningen omdat geen eindrekeningen werden gevraagd in het schrijven van 4 januari 2021 en de verwerende partij, indien er onduidelijkheden waren, dan maar bijkomende informatie had moeten vragen. Los van de vaststelling dat verzoeksters standpunt dat de voorschotfacturen ruim voldoende waren en dat eerder nog dient te worden teruggetrokken dan bijbetaald niet geheel wordt gestaafd door de stukken die zij thans heeft bijgebracht (er is enkel een terugbetaling voor wat betreft het gas aan sociaal tarief, en een bijbetaling voor het water en de elektriciteit aan sociaal tarief) wijst de Raad erop dat verzoekster geen antwoord biedt op het motief dat verzoekster en de referentiepersoon nu al ten laste vallen van de Belgische overheden, omdat de vader van de referentiepersoon sociale bijstand geniet om al zijn kosten te kunnen dekken maar hiermee ook de kosten betaalt van verzoekster en haar samenwonende partner. Terwijl verzoekster er zelf meermaals op wijst dat volgens artikel 42, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet worden nagegaan dat welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, laat zij de vaststelling dat het gezin nu al ten laste valt van de overheid volstrekt ongemoeid. Het blijft dan ook onverminderd overeind. Deze vaststelling leidt in wezen tot de impliciete doch zekere conclusie in de bestreden beslissing dat minstens abstractie moet worden gemaakt van de kosten die worden gedragen door de vader van de referentiepersoon in het kader van de behoefteanalyse.

Wat, tot slot, de kosten van de tienerzoon van verzoekster betreft, lijkt verzoekster te kunnen worden gevolgd waar zij stelt dat de schoolfacturen die zij heeft bijgebracht volledig zijn nu haar zoon in een OKAN-klas zit. De verwerende partij heeft echter daarnaast nog vastgesteld dat de schoolfacturen slechts een deel uitmaken van de totale kost van een tienerjongen maar dat verder geen bewijs van andere kosten werd voorgelegd. Verzoekster betwist dit niet, en hoewel begrip kan worden opgebracht voor haar standpunt dat de boodschappen niet apart worden gedaan voor het kind, toont zij niet aan dat het niet mogelijk zou zijn om de verwerende partij enig zicht te geven op de kosten voor kleding en bezigheden van de jongen. De bewijslast ligt immers bij de aanvrager. Dit geldt des te meer wanneer niet aan de inkomstenvoorwaarde van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet is voldaan, en de aanvrager, daartoe uitgenodigd, de verwerende partij moet toelaten om te bepalen welke bestaansmiddelen de burger van de Unie en de familieleden die hem vervoegen nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat er onvoldoende transparantie is betreffende de werkelijke kosten van het gezin, zeker op het vlak van de kosten van de woning –die overigens niet alleen aan de referentiepersoon werd geschonken, maar ook aan diens zus- en in minder belangrijke mate ook betreffende de kosten van verzoeksters tienerzoon enerzijds, en dat abstractie moet worden gemaakt van de betalingen door de vader van de referentiepersoon omdat anders sowieso zou moeten worden besloten dat de referentiepersoon en verzoekster al ten laste vallen van de sociale bijstand, anderzijds. Derhalve is de Raad van oordeel dat de verwerende partij geen onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen kan worden verweten waar zij van oordeel is dat, gezien de specifieke situatie van het gezin, de referentiepersoon wel degelijk over een bedrag van 120 procent van het leefloon zou moeten beschikken om voldoende in het levensonderhoud van alle gezinsleden te kunnen voorzien. Evenmin is aangetoond dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Verzoeksters argument dat de behoefteanalyse niet concreet genoeg zou zijn omdat ze niet is gekwantificeerd kan uiteraard niet los worden gezien van het gedeeltelijke gebrek aan transparantie dat werd vastgesteld, zodat het verwijt aan het adres van de verwerende partij niet opgaat.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS